

Arrest

nr. 145 508 van 18 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 19 november 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BROCORENS, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen, verder de verzoekende partij genoemd, verklaren van Wit Russische nationaliteit te zijn.

Op 21 december 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 22 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven -identiek voor de 2 beslissingen- luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten, naam : (...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 21/12/2009 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan belang op. Zij stelt:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van de artikelen 3 en 6 IVRK en artikel 8 EVRM, doch uit de bespreking van het enig middel tot nietigverklaring blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

2.2. De verzoekende partij stelt in haar enig middel:

“- Schending van de formele motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;

- Schending van het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel ;
- Schending van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag ;
- Schending van het artikel 8 E.V.R.M.

4.1.

Overwegende dat overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Bovenstaande beginselen zijn eveneens ingeschreven in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, ‘recht op behoorlijk bestuur’:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleeden.”

4.2.

4.2.1.

Ondanks de verblijfsprocedure – procedure tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (stuk 2) – die tot op heden nog hangende is in graad van beroep, werd aan de verzoekende partijen de bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

In de bestreden beslissingen wordt artikel 7 van de Vreemdelingenwet aangehaald als juridische grondslag.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)” (eigen onderlijning)

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

(eigen onderlijning)

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele overweging in die zin heeft gedaan.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar een wetsbepaling, doch geen enkele feitelijke overweging werd gemaakt in de bestreden beslissing.

Nochtans schrijft de motiveringsplicht voor dat bestuursbeslissingen zowel juridische alsook feitelijke overwegingen dient te vermelden.

4.2.2.

De feitelikheden eigen aan het dossier van de verzoekende partijen zijn:

De verzoekende partijen verblijven reeds geruime tijd in België, meer bepaald sinds 2008. Er is aldus sprake van een langdurig ononderbroken verblijf.

De verzoekende partijen verbleven gedurende vijf jaar (tijdens hun verblijfsprocedures) legaal in België.

De verzoekende partijen hebben twee minderjarige kinderen: de vijftienjarige Ilya en de tweejarige Marie.

Ilya gaat reeds zes jaar naar school in België, hij heeft hier vrienden en vriendinnen, hij beschouwt België als zijn thuisland (stuk 4). Marie is alhier geboren.

De Dienst Vreemdelingenzaken miskent de rechten van het kind, zoals opgenomen in het Kinderrechtenverdrag en meer bepaald de artikelen 3 en 6 van dit verdrag.

De verzoekende partijen hebben een uitgebreid sociaal netwerk opgebouwd (stuk 4) en hebben zich zodoende ook in de Belgische samenleving geïntegreerd.

De verzoekende partijen zijn duurzaam lokaal verankerd.

De eerste verzoekende partij heeft een concreet tewerkstellingsaanbod (stuk 4).

De moeder en de stiefvader van de tweede verzoekende partij wonen in België en bezitten de Belgische nationaliteit (stuk 4).

De Dienst Vreemdelingenzaken miskent artikel 8 E.V.R.M. die het recht op familieleven waarborgt.

Er werd destijds een medische regularisatieaanvraag ingediend, omwille van de ernstige medische problemen van de tweede verzoekende partij. Deze medische problemen zijn nog steeds actueel.

De Dienst Vreemdelingenzaken is op de hoogte van de feitelikheden eigen aan het dossier van de verzoekende partijen, aangezien naar deze elementen werd verwezen in de aanvraag tot machtiging tot verblijf, ingediend op 17/10/2011.

De Dienst Vreemdelingenzaken had aldus minstens op deze elementen moeten antwoorden.

Het feit dat er reeds een beslissing tot onontvankelijkheid werd genomen van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, impliceert niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet meer zou hoeven te argumenteren omtrent de individuele situatie van de betrokkenen bij het afleveren van een uitwijzingsbevel.

Een weigeringsbeslissing inzake verblijfsrecht en een uitwijzingsbeslissing zijn twee te onderscheiden beslissingen, met een verschillende juridische basis en een manifest verschillende draagwijdte.

Een individuele motivering voor zowel de weigeringsbeslissing inzake verblijfsrecht en de uitwijzingsbeslissing, de bestreden beslissingen, is bijgevolg noodzakelijk.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt de formele motiveringsplicht door de uitwijzingsbeslissingen op een stereotype wijze te motiveren, zonder voldoende motivering omtrent de individuele situatie van de betrokkenen.

De individuele situatie van de betrokkenen reikt immers verder dan de negatief afgesloten asielaanvraag.

4.3.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partijen dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van de persoonlijke situatie van de verzoekende partijen.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld.

4.4.

De schorsing en de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten dringt zich dan ook op."

2.3. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen werden genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "*moet*" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande de artikelen 7, 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Ook haar betoog inzake artikel 8 van het EVRM, artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Aangaande artikel 8 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij slechts aangeeft dat de bestreden beslissingen geen rekening houden met hun verblijf in België sedert 2008, waarvan vijf jaren legaal, zij twee minderjarige kinderen heeft waarvan één in België is geboren en het andere kind schoolgaand is, zij een uitgebreid sociaal netwerk heeft, geïntegreerd is met duurzame lokale verankering, een concreet tewerkstellingsaanbod heeft en de moeder en stiefvader van de tweede verzoekende partij de Belgische nationaliteit bezitten en in België wonen, de medische problemen actueel zijn.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij slechts op zeer summiere wijze artikel 8 van het EVRM bespreekt en dat de bestreden beslissing het ganse gezin treft zodat de gezinsband niet is verbroken, wijst de Raad er verder op dat gezien het een eerste toegang van de verzoekende partij betreft, volgens het EHRM in dit geval onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij verwijst naar haar kinderen – die de verzoekende partij blijkens de bestreden beslissing dienen te vergezellen –, maar dat zij geenszins aangeeft, laat staan aantoonst dat het onmogelijk zou zijn haar gezinsleven samen met hen in de toekomst elders verder te zetten. Het louter schoolgaand zijn van een kind dat geen

gespecialiseerd onderwijs of infrastructuur behoeft, vermag niet de schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maken. Voorts weegt het verblijf van de verzoekende partij, gelet op de relatief recente duur niet op tegen de duur van het verblijf in het herkomstland en wordt er niet aangetoond dat een verblijf in het herkomstland, met de cultuur eigen aan de origine van de kinderen tegen hun belang zou ingaan. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt zodoende dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Voorts kan er niet ernstig voorgehouden worden dat de verwerende partij geen rekening hield met deze grieven nu voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij de medische problematiek heeft onderzocht en de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 11 maart 2013 ongegrond verklaarde. Het beroep hier tegen gericht leidde tot het arrest 113 975 van 19 november 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het beroep werd verworpen. Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden zonder enig bewijs dat de medische problematiek nog actueel is. De aanvraag gegrond op artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarin verwezen werd naar elementen die het verblijf en de integratie van de gezin raakten, werd op 16 oktober 2014 onontvankelijk verklaard. Uit deze beslissingen blijkt dat de verwerende partij wel degelijk de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij onderzocht.

Waar de verzoekende partij betoogt dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een motiveringsplicht volgt, kan zij niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”* In de tekst van deze bepaling kan geen uitdrukkelijke of bijzondere motiveringsplicht voor de gemachtigde worden gelezen. Wel blijkt uit de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet dat er rekening moet worden gehouden met hogere rechtsnormen zoals deze voortvloeien uit het EVRM en worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de Raad als annulatierechter wel kan nagaan of de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen, wat rekening houdend met de hierboven omschreven beslissingen, het geval blijkt te zijn.

Waar de verzoekende partij de schending schijnt aan te voeren van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, merkt de Raad op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in casu de bestreden beslissingen, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissingen hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog omtrent artikel 41 van het Handvest en een herhaling van grieven die de verzoekende partij eerder in het kader van de gedane aanvragen gegrond op de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet had aangevoerd en waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden door herover te beslissen alvorens de bestreden beslissing te nemen. Verzoekende partij concretiseert niet voor het overige welke specifieke omstandigheden zij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die de bestreden beslissingen had kunnen beïnvloeden en zou hebben kunnen leiden tot een andere afloop. Dit ontbreekt zodat het onderdeel ongegrond is.

Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de bepalingen van artikelen 3 en 6 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het VN Kinderrechtenverdrag), wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97.206; RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Voorts duidt de verzoekende partij evenmin aan waarom het belang van het kind een verblijf in België vergt en niet een verblijf in haar land van nationaliteit.

In deze zin kan verzoekende partij de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Het beroep is, gelet op het voorgaande, onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN